

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

30. An qui accepit facultatem ab alio quam à Summo Pontifice applicandi Indulgentias, possit eam in alio transferre? Et an qui habet Indulgentias, seu benedictiones, mortuo Pontifice concedente, adhuc ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76369)

iter concedi: tum quia exemptio concessa ad fauorem non debet in odium retorqueri, & exemptos impedire, talem remissionem consequi cupientes, arg. l. quod fauore. C. de leg. & cap. quod ob gratiam de Regul. iur. in 6. cum vulg. tum etiam quia ipsi Regulares & exempti aliquo modo subiiciuntur Episcopis, veluti in obseruatione festorum, interdicti, susceptione Ordinum, consecratione Ecclesiarum, Altarium, Coemeteriorum, & similibus; ideo tali respectu participes fieri possunt Indulgentiarum. Bene verum est, quod si pro consequenda Indulgentia Episcopali requiratur opus, quod absque Superioris licentia praestari nequeat; tunc ipsa licentia interuenire debeat, vt Indulgentia adipiscatur.

Sup. contēto
in hoc §. vlt.
que post eius
mediū inf. in
tr. 8. Ref. 103.
in princ.

3. Sed quia hinc incidit sermo de Indulgentiis Episcoporum, assero posse Episcopum quadraginta dies Indulgentiae concedere; nomine autem Episcopi, etiam Archiepiscopus in praesenti, intelligitur, vt inferitur ex cap. Nostro de penis. & remiss. qui tota sua Prouincia eos quadraginta dies potest concedere, quamuis eam non visitet. Etenim dum visitat, & item in sua Diocesi octoginta dies concedere valet; idemque possunt Primates, & Patriarchae. Quod si plures dies concedant, valida erit Indulgentia quoad dies sibi permittos, quia vtile per inutile non vitiatur, non verò quoad ceteros; vt liquet ex c. Nostro c. cum ex eo, de penit. & remiss. vlt. eod. tit. in 6. In Ecclesiae dedicatione vnum annum Indulgentiae possunt concedere pro illo die: vt constat ex dicto c. cum ex eo. Nequeunt autem plures Episcopi ad Ecclesiae consecrationem concurrentes plus concedere, quam vnus. Nec successor Episcopi potest alios dies Indulgentiae concedere propter eandem causam, propter quam antecessor quadraginta iam concessit; potest verò quibus eos dies propter diuersas causas saepius concedere. Et haec omnia inuenies apud Andream Mendo in Bull. Cruc. dist. 6. c. 1. n. 16. & Gauantum vbi supra; Sed magis late apud Pacem Iordanum, & Barbosam de potestat. Episcop. part. 2. all. ga. 88. per rotam.

4. Nota verò quod Episcopus potest Indulgentias concedere pro quibuscumque piis causis, & honestis nec restricta censetur eiusmodi potestas ad Ecclesiarum, vel Altarium consecrationes, siue ad benedictionem solemnem, & caetera similia frequentiora: textus enim in dist. cap. cum ex eo, in fine de penit. ex Generali Concilio Lateranensi restringit tantum quantitatem illarum, caeterum expressè concedit facultatem dandi pro quibuscumque causis, & pro indubitato supponitur a Doctoribus supra citatis. Credo tamen Episcopum successorem pro eadem causa nouam Indulgentiam concedere minime posse, quia reputatur idem Episcopus. Ita Iordanus numero 51. & num. 57. Barboza allegat. 88. numero 15. & 16. Et poterit successor illas reuocare, sicut potuisset ipsemet concedens, quia successor reputatur vna persona cum defuncto.

RESOL. XXX.

An qui accipit facultatem ab alio, quam à Summo Pontifice applicandi Indulgentias, possit eam in alium transferre?

Et an qui habet Indulgentias, seu benedictiones, mortuo Pontifice concedente, adhuc possit illas applicare?

Et an Indulgentia concessa alicui Medalliae possit acquiri per Medalliam mutuo ab alio acceptam?

Et an homo externa Diocesis orans ante Imaginem B. Virginis, ad quam Episcopus 40. dies Indulgentiarum orantibus contulit, lucratur eadem ratione Indulgentiam?

Et an Imago translata extra Diocesim portet illam In-

dulgentiam collationem? Ex part. 10. tr. 16. & Misc. 6. R. f. 2.

§. 1. DE hoc casu saepius interrogatus, negatiuè respondit; & ita postea docuit Pater Pasqualigus decis. 492. num. 3. vbi quaeres an Indulgentiae quae alicui conceduntur à Summo Pontifice applicandae imaginibus, coronis, &c. possint in alterum transferri, à quo applicantur? Et affirmatiuè respondet; dummodo (ait ille) in concessione à Summo Pontifice non sit aliter cautum, sed stando in iure communi. Qui enim tales Indulgentias applicandas accipit, non solum accipit ipsas Indulgentias, sed etiam facultatem eas applicandi cuiusque materiae voluerit; vnde censetur ad hoc munus delegatus. Quia autem delegatus à Summo Pontifice potest rursus delegare, cap. fin. de Officio Iud. deleg. & cap. Cum causam, de appellat. Idem cum sit delegatus ad tales Indulgentias applicandas, potest alium subdelegare, qui eas nomine suo applicet cuiusque materiae placuerit. Ex hoc autem sequitur, quod ille, qui ab alio, quam à Pontifice accipit talem facultatem, non possit in alium transferre Indulgentias applicandas; quia ex vi subdelegationis terminatur in ipso facultas; & tunc valet regula, quod delegatus non potest delegare. Ita Pasqualigus.

2. Sed nouissimè Pater Gobat in Thesuro Indulgentiarum, part. 1. cap. 9. quæst. 33. num. 128. contrarium docet; sic enim asserit; Qui ab alio, quam à Summo Pontifice accipit facultatem applicandi intentiones, non potest secundum Pasqualigum, loco citato, in alterum transferre Indulgentias, ab hoc altero applicandas, eo quod delegatus non possit subdelegare. Verum hæc doctrina non videtur ita generaliter admittenda, quia repugnat praxi permultorum eruditorum Religiosorum, intra, & extra Romam degentium, qui partem intentionum, quas ab aliis vel Romæ degentibus, vel Roma venientibus magno numero accipiunt, largiuntur aliis. Et ratio huius praxi est, quia mens Summi Pontificis multa millia prædictarum intentionum concedentis, non videtur esse alia, quam vt per rerum his intentionibus affectarum vsum, operaque præscripta homines ad pietatem excitentur, proque suis peccatis satisfaciant, siue interim mediare, siue immediate applicet eas is, cui ipse Pontifex illas concessit. Ad non malam rationem Pasqualigi responderi potest, illam Iuristarum regulam, quod delegatus non possit subdelegare, intelligi potissimum de delegato ad actus iurisdictionis exercendos, aut de taliter delegato, vt in illo delegans spectet circumstantias doctrinæ, prudentiæ, atque adeo industriam personæ. At verò applicatio intentionum non est actus iurisdictionis, quandoquidem solet ipse Pontifex etiam Laicis personis concedere facultatem applicandi intentiones; & præterea in illo cui datur facultas applicandi, non spectatur circumstantia doctrinæ, prudentiæ, &c. Atque ita censent viri docti, quos hac super re consului. Hucusque ingeniosè vt semper solet Pater Gobat, Sed ego non recedo à sententia negatiua, quam semper docui, nixus auctoritate Praxi huius Romanæ Curiae; & ita etiam mihi responderunt Magistri Cæremoniarum Sanctissimi D. N. in his materis Indulgentiarum versatissimi.

3. Nota hinc, quod qui habet Indulgentias, seu benedictiones mortuo Pontifice concedente, adhuc potest illas applicare. Ita Pasqualigus, decis. 491. & Gobat, num. 130. Sed si quaeras an Indulgentia concessa alicui medalliae possit acquiri per medalliam mutuo ab illo acceptam? Respondeo affirmatiuè. Ratio est; simpliciter Indulgentia est assignata medalliae, siue medalliam gerenti, vnde cumque eam habeat, cauendus tamen abusus eorum, qui medalliam alicui

Criet publicæ, vel Imagini, siue Statuæ includunt vt orantes ad illam Indulgentiam lucentur. Et ita docet Marchant. in Tribun. Sacram. tom. 3. tract. 5. tit. 1. q. 7. in fine, cum Gobat, ubi supra, p. 2. cap. 17. num. 440. cui tamen hoc concedit posse fieri ad priuatum Oratorium, seu Capellam, eo quod Leo XI. in formula Indulgentiarum, quas concessit Cardinalis à Dietrichstain, poluerit hæc verba: qui in Capella, seu Oratorio, in quo fuerit una ex benedictis rebus, &c. verba autem posterorum Pontificum sunt intelligenda secundum sententiam à prioribus expressum; nam Pontifex in dubio censetur Prædecessorum vestigia sequi, Argum. c. Verum de lreitor. Sed de hoc valde dubito, nam, vt ait Marchant, ubi supra; est medallia de se, & ex instituto largientis Indulgentiam Symbolicam personale, pro eo quod eam gestat, velut in ciuilibus, vel Ecclesiasticis distributionibus plumbum, ad cuius refectionem persone repræsentanti panis, pecunia, vel aliud distribuitur.

4. Et tandem nota id quod obseruat dictus Marchant, loco citato, quæst. 6. vbi sic ait: Arbitror externæ Dilectionis hominem orantem ante Imaginem B. Virginis, ad quam Episcopus 40. dies Indulgentiæ orantibus contulit, lucrari eadem ratione Indulgentiam. Non esse tamen istius opinionis, quod Imaginem extra Diocesim translata, illam Indulgentiæ collatione comitaretur; quia Episcopus extra Diocesim Indulgentias dare non potest propria auctoritate. Me sane Romæ anno 1634. existente Eminentissimus Cardinalis Pamphilus, qui modo Apostolicam Sedem feliciter regit Innocentius X. grauissimè insectabatur Indulgentias illas imaginibus mobilibus applicatas, quod variorum abusuum in sui translatione causa essent: Vnde cum eius fauore impetranda esset à Sanctissimo D. Urbano VIII. benedictio vnus præclare imaginis Deiparæ, vt in Belgium transferretur, tuasit Pontifici, vt Indulgentias non imagini, sed vni Altari stabilis, in quo Imago immobiliter poneretur, assignaret. Ita ille,

RESOL. XXXI.

An quando Religiosus moritur nondum applicatis Indulgentiis a Pontifice obtentis, possit eius Superior de illis dispensare? Et adicitur, quod Superior Regularis possit suorum subditorum satisfactiones, & preces applicare Benefactoribus propter interpretatum consensum subditorum, vel de satisfactionibus eis superflue cedant in emolumentum habentium cum illis participationem bonorum operum. Ex part. 10. tract. 16. & Misc. 6. Resolutione 6.

Alus est curiosus, & practicabilis, & ad illum negatiuè respondet doctus, & amantissimus P. Pellizzari, in manual. Regular. tom. 1. tract. 8. cap. 5. n. 233. sic ait: Quod si quæras, an casu, quo alicui Religioso concedatur Indulgentiæ applicanda Imaginibus, Coronis, &c. si is moriatur illis nondum applicatis, & hoc certo constat eius Superiori, is possit eas applicare absque eo quod Religiosus ante mortem, talem facultatem ipsi subdelegauerit; Respondetur non posse. Ita Baldellus, Bordonus, & alij docti Viri à me consulti, probantque ex eo quod in tali concessione dicitur industria persone, & ipsa concessio est priuilegium quoddam personale, quod definit in persona: quod tamen non facit quin dictus Religiosus viuens potuerit subdelegare præfatam potestatem, cum Delegatus Papæ possit subdelegare, vt bene notarunt relati Doctores, qua de re consulatur Pasqualigus, dec. 492. Hæcque Pellizzarius.

Tom. IV.

2. Sed nouissime affirmatiuam sententiam inuenio docere Patrem Gobat in Theaur. Indulg. part. 1. c. 11. quæst. 35. num. 131. vbi sic ait: An quando Religiosus moritur nondum applicatis, vel distributis intentionibus Indulgentiarum, quas habuit, possit eius Superior liberè de illis disponere? Respondetur posse, nam ex vtriusque parte militat bona ratio ad hoc asserendum. Ex parte quidem subditi, quia nullus Religiosus est, qui ante mortem interrogatus non pronunciet, se ita velle, & qui non saltem semel in vita apud se dixerit cupere se vt omnia sua cedant, quoad fieri potest, in maius Dei, & proximi obsequium. Atqui cedent hæ intentiones in maius proximi emolumentum, si eas vsurpet Superior. Ex parte autem Superioris adest hæc ratio, quod is vtrique habeat generalem voluntatem omnibus suis suorumque bonis vtendi ad Dei gloriam, & proximi commodum, quoad potest. Quia voluntate posita, sibi iam virtualiter, & implicite illas intentiones, saltem sub conditione securitæ mortis, vendicauit, quando subditus agebat animam. Confirmatur inde, quod satisfactiones Religiosorum, eis superflue cedant in emolumentum, habentium cum illis participationem bonorum operum, item quod Superior Regularis possit suorum subditorum etiam ignorantium satisfactiones, & preces, applicare Benefactoribus, propter interpretatum consensum Subditorum. Loquitur autem de illo Superiore, qui toti Conuentui, seu Collegio præest, non de Priore Claustri, aut ministro. Ita Pater Gobat. Ego verò vtramque sententiam probabilem esse puto: sed magis adhæreo sententiæ negatiuæ.

RESOL. XXXII.

In Rubrica Indulgentiarum quinque Sanctorum dicitur, quod si omittatur granum, possit pro illa vice aliud subrogari.

Sed queritur etiam inuenio primo, cui ex duobus Indulgentiis censeatur affixa remanere?

Et an electio possit fieri per actum mere internum? Ex p. 6. tr. 7. & Misc. 2. Ref. 33.

§ 1. Ad hoc dubium sic respondet Pater Lugo de Sacram. panis. 27. sect. 8. §. 3. n. 150. Solec aliquando concedi, vt si amittatur, vel rumpatur granum, vel imago habens talem indulgentiam, possit pro prima vice subrogari aliud granum, vel alia imago eum eadem indulgentia. De quibus dubitari possit, casu quo imago alia amissa fuit, & facta sufficienti diligentia non potuit inueniri; atque ideo electa fuit alia: an si postea prior inueniatur, adhuc hæc posterior retineat indulgentiam. Et quidem ego credo non amplius priorem, sed posteriorem habere indulgentiam, quia verificata fuit conditio, vt posset ritè eligi secunda, nempe quod prima fuisset amissa; ergo eo ipso legitime fuit electa alia, & cessauit prioris indulgentia: tutius tamen erit vtramque retinere.

2. Potes an illa electio possit fieri per actum mere internum: videtur enim exigi actus externus, sicut dicebamus requiri actum externum ad concessionem indulgentiæ: hæc quippe electio videtur esse concessio indulgentiæ ex facultate à Pontifice delegata. Verius tamen videtur sufficere voluntatem internam, quia illa deputatio non est concessio indulgentiæ: Pontifex enim solus concedit immediatè indulgentiam habentibus talem imaginem à me deputandam. Quod à posteriori patet. Primo, quia facultas concedendi indulgentias nunquam delegatur Laicis, aut foeminis; & tamen ij possunt determinare grana vel imagines. Secundo, quia qui indulgentiam proprie concedit, potest illam reuocare: qui autem semel deputauit talem imaginem,

R 2 non

N A
nia
L. IV. V
III

Sup. hæc sup in Ref. 28. §. Sed inquiramus.

Sup. hoc in Ref. not. præteritæ, §. ult.